

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.II.30.377/2018/6. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Pencz Kamilló ügyvéd által képviselt felperesnek - a Dr. Krzyzewsky Beátaügyvéd által képviselt alperes ellen birtokvédelmi igény érvényesítése és kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. október 30. napján kelt 7.G.21.198/2017/33. számú ítélete ellen a felperes 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 307 000 (háromszázhétezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 3 480 000 (hárommillió-négyszáznyolcvanezer) Ft felülvizsgálati, és 2 490 000 (kettőmillió-négyszázkilencvenezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A **(település 1. neve) (ingatlan címe)** szám alatti társasházközösség - amelynek a felperes is tagja - a 2001. augusztus 21. napján kelt megállapodással határozatlan időre bérbe adta a **(H.) Kft.-nek** a közös tulajdonban lévő kazánház pihenőjét és a folyosó meghatározott részét a kft. tulajdonát képező kábeltelevíziós hálózat üzemeltetéséhez szükséges fejállomás létesítése céljából. Ezt követően a **(H.) Kft.** a 2002. január 15-én és március 19-én kelt adásvételi szerződésekkel a **(település 2., 3., 4., 5., 6., 7. neve)** és **(település 1. neve)** helyiségekben kiépített kábeltelevíziós hálózatot - öt évre szóló visszavásárlási jog kikötése mellett - 85 000 000 Ft+áfa vételárért eladta a **(H.) Kft.-nek**, amely gazdasági társaság továbbértékesítette azt az **(A.) Kft.-nek**, majd ettől a cégtől a 2002. szeptember 26. napján kelt szerződéssel az alperes vásárolta meg a hálózatot, és 2003. január 1. napján átvette a kábeltelevíziós szolgáltatást s ezzel együtt a helyiség használatát is a **(H.) Kft.-től.**

A **(H.) Kft.** a 2002. december 19-én tett nyilatkozatával **((.....))** Városi Bíróság P.20.729/2006. számú keresetlevél melléklete) hozzájárult ahhoz, hogy a felperes az általa üzemeltetett solti helyi

televízió technikai berendezéseit a kft. által bérelt helyiségben a kábeltellevízió fejállomással együtt üzemeltesse.

Az Országos Rádió és Televízió Testület az ORTT556/2003.(IV. 29.) sz. határozatával megállapította, hogy az alperest mint vezetékes műsorszolgáltatót 2003. február 1. napjától nyilvántartásba vettnek kell tekinteni azzal, hogy vételkörzete **(település 1. neve)** az igénybe venni kívánt közlési mód: a **(H.)** Kft. vezetékes műsorelosztó rendszere, az (G.40132/2009/18.) míg az ORTT2034/1/2003.(XI.19.) sz. határozatával az alperest ugyancsak mint vezetékes műsorszolgáltatót nyilvántartásba vette azzal, hogy vételkörzete **(település 6. neve)**, az igénybe venni kívánt közlési mód: az alperes vezetékes műsorelosztó rendszere (G.40132/2009/18.).

A felperes (**település 6. neve**) Város Önkormányzatával 2003. november 24-én műsorszolgáltatási szerződést kötött, amelyben vállalta, hogy 2003. október hónaptól működteti az alperes kábelhálózatán (**település 6. neve**) TV névvel a helyi műsorszolgáltatást az ORTT-től kapott engedély alapján havi bruttó 300 000 Ft díjazás ellenében. Az önkormányzat 2009. július 15. napján a megállapodást felmondta.

A társasházközösség közös képviselője a 2004. január 9. napján kelt nyilatkozatában hozzájárulását adta az alperes beruházásában megépült kábeltelevíziós hálózat használatba vételi engedélyének a kiadásához. Utalt arra, hogy a nyilatkozat a 2001. évben a **(H.)** Kft. részére kiadott szándéknyilatkozatban foglaltakkal egyező. A c) pontban rögzítést nyert, hogy a helyiségbérlet fejében az üzemeltető köteles a társasház minden lakásában közepkategóriás kábeltelevíziós előfizetői csomagot biztosítani. A nyilatkozatot az alperes képviselőjeként a felperes írta alá.

A peres felek 2003. január 1. napján - utóbb határozatlan idejűvé alakult - szerződést kötöttek egymással, amelyben a felperes díjazás ellenében vállalta az alperes által üzemeltetett kábeltelevíziós hálózat szerelvényeinek bővítésével, az üzemeltetés ellenőrzésével, a szükséges javításokkal, stb. kapcsolatos munkák elvégzését. A szerződés 10. pontjában rögzítettek szerint az alperes biztosította a felperesnek a szerződés fennállásának ideje alatt a solti kábeltelevíziós rendszeren helyi kábeltelevíziós csatorna üzemeltetését az S-06 csatorna használatával. A szerződés keretében a felperes az alperestől 2003. február 19-én két műszert vett át, amelyek közül az UNAOHM EP 313 típusú 100955 gyári számú CATV megnevezésű 2003. május 5. napján szervizelés céljából visszaadott, és helyette átvette az UNAOHM 102283 gyári számú készüléket.

Az alperes 2005. április 18. napján a fejállandóság elhelyezésére szolgáló helyiséget zárfelfűrészmódszerével elfoglalta, és felszólította a felperest a tulajdonát képező ingóságok elvitelére. Ezt követően az S-06 csatorna használatát nem biztosította a felperesnek, a helyiséget 2010. április 23. napjáig birtokolta.

Az alperes a 2005. április 18. napján kelt és a felperesnek április 22. napján kézbesített levelében - egy 2005. februárban lezajlott beszélgetésre utalva - felhívta a felperes figyelmét, hogy a 2003. január 1. napján kötött szerződés 2005. február 28. napján azonnali hatállyal megszűnt. Egyidejűleg felszólította, hogy legkésőbb a levél kézhezvételétől kezdődően hagyjon fel a vele kapcsolatos minden tevékenységével, és adja át a birtokában lévő előzőekben írt ingóságokat.

Az alperes 2005. február hónappal bezárólag fizette meg a felperesnek a szerződés alapján járó díjat, ezért a felperes a 2005. március 1. napjától 2005. április 18. napjáig terjedő időre őt megillető díj megfizetése iránt pert indított az alperessel szemben: A perben eljáró (.....) Városi Bíróság a

2.P.20.193/2007/9. számú - a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 4.Gf.40.045/2008/3. számú ítéletével jogerőre emelkedett - határozatával a keresetnek helyt adott.

Az alperes a felperes által korábban létesített antennaárbócokra 2006. október 1. és 2008. május 7. napján egy-egy internet adatsatorna biztosítását szolgáló mikrohullámú antennát szerelt fel. A kábeltelevíziós hálózatot 2014. április 23. napján értékesítette, ezt követően az antennaárbócot nem használta.

A felperes az alperes 2005. április 18. napján tanúsított magatartása miatt **(település 1. neve)** Város Önkormányzat Jegyzőjénél birtokvédelmi eljárást kezdeményezett. A kérelem elutasítására tekintettel a (.....) Városi Bíróságon 2.P.20.346/2007. számon birtokháborítás megszüntetése iránt terjesztett elő keresetet az alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság 25. sorszámú ítéletét a Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2.Pf.21.809/2008/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az ügyet a (.....) Városi Bíróságon P.20.126/2009. számra lajstromozták, és egyesítették a jelen per alperese mint felperes (TV Network Kft.) által ingó kiadása iránt kezdeményezett 5.P.20.534/2008. számú üggyhöz. A (.....) Városi Bíróság a 7. sorszámú végzésével az iratokat - hatásköre hiányának megállapítása mellett - áttenni rendelte a Bács-Kiskun Megyei Bírósághoz azzal az indokkal, hogy a megismételt eljárásban a jelen per felperese mint alperes (felperes neve) viszontkeresetét felemelte, és a birtokháborítással okozott kár megtérítése címén 51 406 240 Ft megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság előtt 7.G.40.132/2009. számon indult, majd szünetelés folytán 7.G.40.106/2012. számra lajstromozott eljárásban a jelen per alperese mint felperes módosított keresetében 434 305 Ft, annak 2005. május 8. napjától járó késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni a jelen felperest mint alperest az ott megjelölt műszerek ellenértékéeként. A jelen per felperese mint alperes a kereset elutasítását kérte. Viszontkeresetében kérte annak megállapítását, hogy a jelen per alperese birtokháborítást követett el, amikor 2005. április 18. napján a perbeli helyiségbe zártörés módszerével behatolt és azt elfoglalta. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság a jelen per alperesét a birtokháborító magatartással okozott 45 900 000 Ft kára megtérítésére. Kártérítési igényét arra alapította, hogy a jelen per alperesének jogellenes magatartása miatt nem tudta működtetni a **(település 6. neve)** illetve **(település 1. neve)** helyi televíziókat, mert nem tudta az S-06 csatorna használatával a készített műsort továbbítani. Hivatkozott arra is, hogy a jelen per alperese az általa készített antennaárbócra 2006. októberében és 2008. május 7-én antennát szerelt, ezzel szintén birtokháborítást követett el. Ezzel összefüggésben használati díj iránti igényt terjesztett elő 2 160 000 Ft illetve 1 440 000 Ft összegben.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 3.G.40.106/2012/36. számú ítéletével kötelezte a jelen per alperesét, hogy 15 napon belül fizessen meg a jelen per felperesének 942 625 Ft-ot és annak 2009. január 1. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte továbbá a jelen per felperesét, hogy 15 napon belül fizessen meg a jelen per alperesének 2 180 950 Ft perköltséget, valamint az államnak 870 000 Ft eljárási illetéket. Az elsőfokú bíróság az antennaárbóc használatáért fizetendő díj összegét 2006. október 1. napjától 2010. április 23. napjáig terjedő időre 1 380 000 Ft-ban állapította meg, ebbe a követelésbe számította be a jelen per alperesének megítélt 437 375 Ft-ot, és a különbözetként jelentkező 942 625 Ft és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte a jelen per alperesét.

A jelen per felperesének fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla a Gf.II.30.093/2013/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett

rendelkezéseit részben megváltoztatta, a jelen per alperese által a jelen per felperese részére fizetendő marasztalás összegét 1 380 000 Ft-ra és annak 2008. december 19. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra az elsőfokú ítélet szerinti mértékű kamatára felemelte, a jelen per felperese által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 2 140 000 Ft-ra leszállította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a jelen per felperesét 1 000 000 Ft másodfokú perköltség, továbbá 2 490 000 Ft másodfokú eljárási illeték, míg a jelen per alperesét 10 000 Ft másodfokú eljárási illeték megfizetésére. Határozatának indokolásában akként foglalt állást, hogy a peres felek között 2003. január 1. napján létrejött megbízási szerződést a felek 2005. április 18. napján ráutaló magatartással megszüntették. Utalt arra, hogy a perben alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 483. § (1) bekezdése biztosítja a megbízó számára azt a jogosultságot, hogy a szerződést bármikor azonnali hatállyal felmondja, s miután a jelen per felperese maga adta elő, hogy a felmondásnak tekintett április 18. napján kelt levelet 2005. április 22. napján átvette, ezzel a felmondás hatályosult, a megbízási szerződés pedig megszűnt. Tényként állapította meg, hogy a jelen per alperese a jelen per felperese sérelmére birtokháborítást követett el. Ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy e magatartás nem hozható okozati összefüggésbe a jelen per felperese által megjelölt kárral. Kifejtette e körben, hogy a megbízási szerződésből kitűnően a jelen per alperese a jelen per felperesének a műsorszolgáltatást biztosító S-06 megjelölésű csatorna használatát a megbízási szerződés fennállásának időtartama alatt biztosította, mivel azonban az 2005. április 18. napján megszűnt, a jelen per alperesének a csatornahasználat biztosítására vonatkozó kötelezettsége nem volt. Megállapította, nem terhelte mulasztás a jelen per alperesét a tekintetében sem, hogy a megbízási szerződés megszűnését követően a jelen per felperesével nem kötött újabb szerződést az általa készített műsor elosztására. Az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezés alapján ugyanis a műsorelosztót a helyi műsorszolgáltató szerződéses ajánlatára terheli - az egyéb feltételek fennállása esetén - szerződéskötési kötelezettség, a jelen per felperese azonban ajánlatot a jelen per alperesének a műsorelosztásra nézve nem tett. Rámutatott, a szerződés megszűnésével a jelen per felperese a szerződés alapján birtokába került dolgok tekintetében jogalap nélküli birtokossá vált, ezért köteles azok kiadására illetve ellenértéke megtérítésére. Részletesen kifejtett indokai alapján a jelen per alperesének ezzel kapcsolatos keresetét 200 000 Ft erejéig találta megalapozottnak. Alaposnak találta a jelen per alperese fellebbezését az antennaárbóc használatával kapcsolatos kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját illetően, és az ennek figyelembevételével levezetett számítása szerint határozta meg a jelen per alperese által a jelen per felperes részére fizetendő marasztalás összegét.

A jelen per felperesének felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a Pfv.I.21.428/2013/8. számú részítéletével a jogerős ítéletnek a jelen per alperesét 1 380 000 Ft megfizetésére kötelező rendelkezését hatályában fenntartotta. Egyebekben a viszontkeresettel érvényesített kártérítési igény vonatkozásában a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére és a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésekre kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. Kötelezte a jelen per felperesét 30 000 Ft felülvizsgálati eljárási költség, valamint 20 000 Ft felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére. A hatályon kívül helyezett rendelkezéshez kapcsolódóan a peres felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 300 000 - 300 000 Ft-ban állapította meg. Alaptalannak találta a keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezést támadó felülvizsgálati kérelmet. Határozatának indokolásában kifejtette, a jelen per felperesének nyilatkozataiból - azokat tartalma szerint elbírálva - az tűnik ki, hogy kárigényét nem csupán a birtoksértésre alapítja, hanem vitatja a megbízási szerződés felmondásának a jogszerűségét is, az eljáró bíróságok azonban a jelen per felperesének nyilatkozatait nem a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (2) bekezdésének rendelkezése szerint értelmezték, és ezért a felmondás jogszerűségének a kérdését nem vizsgálták. Erre figyelemmel e körben az eljárás megismétlését tartotta szükségesnek. Iránymutatása szerint a

megismételt eljárásban fel kell hívni a bíróságnak a jelen per felperesét, pontosan jelölje meg viszontkeresettel érvényesített igénye jogalapját, ennek körében nyilatkoznia kell arra is, hogy hivatkozik-e önálló jogcímként az 1996. évi I. tv. szerinti szerződéskötési kötelezettség megsértésére önálló kártérítési jogcímként, vagy az e körben előadottakat a kárenyhítési kötelezettség teljesítése körében kéri figyelembe venni. Kiemelte, az eljáró bíróságnak a pontosított viszontkereset alapján kell a tényállást részletesen feltárnia, a feleket terhelő kötelezettségek tartalmára, a szerződés megszűnésére, a peres felek műsorelosztó/műsorszolgáltató pozíciójára is kiterjedően, figyelemmel arra is, hogy a szerződés megbízási-vállalkozási elemek mellett használati kötelezettséget (S-06 csatorna) is tartalmaz. Kifejtette, a peradatok nem támasztják alá a másodfokú bíróságnak a szerződés felek általi megszüntetésére vonatkozó álláspontját. Utalt arra, a felmondás jogellenességére történő kifejezett hivatkozás esetén lehetőséget kell adni a jelen per felperesének arra, hogy a módosított viszontkeresetnek megfelelő bizonyítási indítványait előterjessze és ezt a szükséges mértékben le kell folytatni. Rámutatott továbbá, az ingó kiadása valamint a birtokháborítás iránti perek egyesítése nem felelt meg a Pp. 149. § (2) bekezdése rendelkezéseinek, arra ugyanis nem biztosít lehetőséget az egyesítés, hogy a felek pozíciója perbeni állása megváltozzon. Kiemelte, a jogszabálysértő módon végrehajtott egyesítés akadályozta meg a jelen per felperesét, hogy az eredeti birtokállapot helyreállítása és kártérítés iránti igényét a jelen per alperesét követő birtokosokkal szemben is érvényesítse.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a jelen per felperesének hiánypótlás elrendelését követően előterjesztett beadványát keresetként lajstromozta, és az ennek megfelelő perállás szerint folytatta le a pert.

A felperes többször módosított keresetében (G.21.198/2017/10.) - azt tartalma szerint elbírálván - kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elsődlegesen kártérítés címén 25 548 000 Ft és annak 2011. október 1. napjától járó késedelmi kamata, másodlagosan 6 048 000 Ft jogalap nélküli gazdagodás címén történő megfizetésére. Keresetét egyrészt a megbízási szerződés felmondásának jogszerűtlenségére, másrészt az alperes birtokháborító magatartására alapította. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperesnek nem volt jogalapja a perbeli helyiség birtoklására, a helyiségnek ugyanis a 2001. augusztus 21. napján kötött bérleti szerződés alapján a **(H.) Kft.** volt a bérlője, és a bérlő **(H.) Kft.** engedélye (2002. december 19-i nyilatkozat) alapján ő (a felperes) rendelkezett használati jogosultsággal. Hivatkozott továbbá arra, hogy a birtokháborítással szemben tulajdonostársként ugyancsak jogosult volt fellépni, e címen is megillette őt a birtokvédelem. Hangsúlyozta, az alperes birtokláshoz való jogát cáfolja, hogy birtokvédelmi kérelmét **(település 1. neve)** Város Jegyzője a 2005. május 13. napján hozott határozatával elutasította. Érvelése szerint a 2004. január 19. napján kelt nyilatkozat nem minősül bérleti szerződésnek, arra is figyelemmel, hogy bérleti szerződést a társasház képviselőjében a közös képviselő - a tulajdonostársak 2/3-os hozzájárulásának hiányában - az alperes képviselőjében pedig ő maga nem volt jogosult aláírni. Kifejtette, az alperes 2005. április 18. napján kelt levele nem tekinthető felmondásnak, az csupán az alperes birtokháborító magatartását kívánta „legalizálni”, így a megbízási szerződés 2005. április 18. napján nem szűnt meg. Előadta, kára a **(település 6. neve)** Televízió üzemeltetésével összefüggésben 2005. június 3. napjától 2010. október 12. napjáig havi bruttó 300 000 Ft, összesen 19 500 000 Ft elmaradt haszon. Előadta, más műsorelosztó hálózat **(település 1. neve)** és **(település 6. neve)** területén nem volt, így az általa gyártott műsort szolgáltatni nem tudta, ugyanakkor kárenyhítési kötelezettsége körében 2007. július 1-től kezdeményezte közműsor szolgáltatóvá történő átminősítését. A további 6 048 000 Ft követelésének jogalapjaként az antennaárbóc használati díját jelölte meg azzal, hogy arra a 2010. április 24-étől 2014. december 13. napjáig tartó időszakot illetően tart igényt havi 108 000 Ft összegben.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a 2004. január 19. napján kelt okirat megalapozza a birtoklási jogosultságát, abból ugyanis kitűnik, hogy a helyiséget ellenszolgáltatás fejében használta, hiszen ingyenesen nyújtotta a szolgáltatást a lakók részére. Utalt arra, hogy az S-06 csatorna üzemeltetésére a 2003. január 1. napján kelt szerződés alapján biztosított lehetőséget a felperes számára. Miután azonban a megbízási szerződés megszűnt, azzal együtt megszűnt a felperes csatornahasználatra való jogosultsága is. Állítása szerint a megbízási szerződés már 2005. február 28. napján megszűnt az e napon szóban közölt azonnali hatályú felmondással, amint arra a 2005. április 18. napján kelt levél is utal, a levél kézbesítésének az időpontja csupán a felmondás hatályosulását érinti. Utalt arra, önmagában a helyiséghasználat sem teremtett a felperes számára jogot a műsorszolgáltatás folytatására, hiszen a megbízási szerződés 10. pontja a megbízási szerződés időtartamára biztosította a felperes számára a csatornahasználatot. Álláspontja szerint a felperes is elfogadta a szerződés megszűnését, hiszen ezen időponttal bezárólag a felek egymás között elszámoltak, a szerződésben foglalt feladatok biztosítására a felperes igényt nem támasztott. Hangsúlyozta, az 1959-es Ptk. 483. § (1) bekezdése alapján jogosult volt a szerződést bármikor azonnali hatállyal felmondani. Hivatkozott arra, hogy a felmondást a felperes annak kézbesítésétől számított egy éves határidőn belül támadhatta volna meg az 1959-es Ptk. 236. §-ában írtak alapján, erre azonban nem került sor.

Előadta, a felperes használati díj igénye az antennaárbóc használatáért az alapeljárásban a 2005. október 1. napjától 2010. április 23. napjáig terjedő időre jogerősen elbírálásra került. A hálózatot 2014. április 23. napján értékesítette, ezt követően az antennaárbócot nem használta.

Vitatta a felperes kárigényének az összecszerűségét is.

Hivatkozott arra, a felperes ajánlatának hiányában szerződéskötési kötelezettség nem terhelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 1 532 900 Ft eljárási illeték, valamint az alperes javára 1 000 000 Ft perköltség megfizetésére.

Határozatának indokolása szerint a 2003. január 1. napján megkötött szerződést az alperes az április 18-án kelt levelével az 1959-es Ptk. 483. §-a alapján felmondta, a felmondás a felperes tudomásszerzésével 2005. április 22. napján hatályosult. Rámutatott, a 3/2006. PJE alapján a visszterhes megbízási szerződés alapos felmondási ok hiányában történő azonnali hatályú felmondása esetén a megbízó köteles a megbízott kárát megtéríteni. Álláspontja szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás alapos ok hiányában történt, továbbá az is, hogy ezzel okozati összefüggésben kára keletkezett. A felperes azonban a bíróság többszöri felhívása ellenére sem tett eleget bizonyítási kötelezettségének. Utalt arra, hogy a bizonyítási teher szabályairól a Kúria részítéletében a felperes megfelelő tájékoztatást kapott. Álláspontja szerint a felmondás azonnali hatályúsága, továbbá a nem megfelelő formai és tartalmi kellékek hiánya a jogellenességet nem alapozza meg. Megállapította, az alperes a birtokháborítást elkövette, az azonban a felperes kárával nem hozható okozati összefüggésbe. A felperes ugyanis arra alapította a kárigényét, hogy az alperes birtokháborító magatartását követően nem tudta folytatni műsorszolgáltatási tevékenységét, a műsorszolgáltatás viszont az S-06 megjelölésű kábeltelevíziós csatornán történt, a 2003. január 1. napján kelt szerződés alapján pedig az alperes a csatornahasználat lehetőségét kizárólag a szerződés fennállásának tartama alatt biztosította a felperes számára, a megbízási szerződés megszűnésével e kötelezettsége megszűnt.

Nem találta megalapozottnak az alperes szerződéskötési kötelezettségének megszegésével kapcsolatos felperesi érvelést sem. Rámutatott, a rádiózásról és televíziózásról szóló - a felek szerződésének megszűnésekor még hatályos - 1996. évi I. tv. 118. § (3) bekezdése és a műsorterjesztés és digitális átállítás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. tv. 25. § (5) bekezdése egyező rendelkezést tartalmaz a tekintetben, hogy a műsorelosztó alperest szerződéskötési kötelezettség egyéb feltételek fennállása esetén is csak a műsorszolgáltató felperes szerződéses ajánlata esetén terhelte volna. A felperes azonban ajánlatot az alperesnek a műsorelosztásra nézve

nem tett, így e jogszabályhelyre alapítottn sem állapítható meg az alperes jogellenes magatartása a tekintetben, hogy nem biztosított csatornát a felperes által készített műsorok elosztására.

A felperes a másodfokú eljárásban kiegészített és módosított fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet leszállított keresete szerinti megváltoztatását kérte. Leszállított keresete szerint az alperest 3 100 000 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni. Ebből 2 500 000 Ft-ot a szabadszállási kábeltévé üzemeltetésének a meghíúsulása miatt elmaradt haszon címén általános kártérítésként, a fennmaradó összeget pedig az antennaárbóc hasznosításától való elesés miatt ugyancsak kártérítésként kívánt érvényesíteni, azzal, hogy a használati díj havi összegét 20 000 Ft-ban jelölte meg. A másodfokú eljárásban - az elsődleges és a másodlagos fellebbezési kérelme teljesíthetőségének hiánya esetére - előterjesztett harmadlagos fellebbezésében az alperes javára megítélt perköltség harmadára történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésében és a Pp. 141. § (1) és (6) bekezdésében foglaltakat, nem tett ugyanis eleget tájékoztatási kötelezettségének, felhívása pedig nem volt megfelelően konkrét. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem értékelte teljes körűen, figyelmen kívül hagyta azokat - az általa fellebbezésében részletezett - a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy az alperesnek nem volt jogcíme a helyiség használatára, és birtokháborítást követett el. Emiatt megítélése szerint a tényállás nincs megfelelően feltárva.

Változatlan álláspontja szerint a 2005. április 18-i keltezéssel ellátott levél nem tekinthető felmondásnak. Az sem formailag, sem tartalmilag nem felel meg a jogszabályi követelményeknek. Érvélése szerint, ha a levél azonnali hatályú felmondásnak lenne tekinthető, ahhoz az alperes azonnali fizetési kötelezettsége „társul”, azonban az alperes a 2005. márciusi, áprilisi megbízási díját csak 3 év elteltével jogerős ítélet alapján inkasszó benyújtásával egyenlítette ki. Hangsúlyozta, hogy a megbízási szerződés megszűnése azért sem tekinthető jogszerűnek, mert azt az alperes jogellenes birtokháborító magatartása idézte elő. Előadta, az alperes „vitatott” módon adta el a hálózatot, és vele együtt az általa létesített antennaárbócot is, hiszen az nem képezte a tulajdonát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a hálózat eladásának a tényét nem rögzítette, és figyelmen kívül hagyta, hogy az eladás „szabálytalan” volt, mivel a kábeltélevíziós hálózat nem volt per- és tehermentes, hiszen az eladás időpontjában már négy éve per volt a felek között.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A fellebbezés kapcsán utalt arra, a hálózat eladásának ténye már az alapeljárásban is ismert volt, az adásvétel jogszerűségével kapcsolatban pedig 2010. óta a perben nem merült fel kétség, a felperes az adásvételt nem támadta meg. Véleménye szerint az, hogy a szerződés megszűnését követően a felek között a megbízási díjjal kapcsolatos elszámolási vita volt, a felmondást nem teszi érvénytelenné.

A fellebbezés **alaptalan.**

I.

A fellebbezésben felhozottak alapján az ítéletábrlának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, történt-e az elsőfokú eljárásban olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. A felperes ilyen eljárási szabálysértésként a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettség megsértésére hivatkozott. Az alperes álláspontjától eltérően azonban a Kúria részitélete és az elsőfokú bíróság eljárás során hozott végzései a szükséges tájékoztatást tartalmazták a felek számára. Mindezen túl a rendelkezésre álló peradatok alapján a jogvita

eldönthető, ezért csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség megsértése önmagában nem szolgálhat alapul a hatályon kívül helyezésre [Kúria 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 5. pont]. A tényállás is felderítésre került a jogvita elbírálásához szükséges mértékben, ezért a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú eljárás megismétlése.

II.

A felperes kártérítés címén érvényesítette követelését az alperessel szemben, kárának egy részét abban jelölte meg, hogy miután az alperes 2004. április 18. napjától kezdve nem biztosította a számára a perbeli helyiség és az S-06 csatorna használatát, nem tudta teljesíteni a szabadszállási önkormányzattal kötött műsorszolgáltatási szerződését, s ezáltal bevételtől esett el. Jogellenes károkozó magatartásként egyrészt az alperes birtokháborító magatartását, másrészt a közöttük létrejött szerződés jogellenes megszüntetését, harmadrészt az alperes szerződéskötési kötelezettségének megszegését jelölte meg.

Az alperes kártérítési felelősségének fennálltát a kártérítés általános szabályai szerint kell elbírálni. Az 1959-es Ptk. 339.§ (1) bekezdése értelmében a polgári jogi kártérítési felelősség alapvető feltételei a jogellenesség, a felróhatóság, a kár, továbbá az okozati összefüggés a kár valamint a jogellenes és felróható magatartás között. E feltételek konjunktívák, így bármelyik hiánya esetén a felelősség nem állapítható meg. A feltételek meglétét illetően a károsultnak kell bizonyítania, hogy kára következett be, és azt a károkozó magatartása vagy mulasztása okozta, míg a károkozó magatartása jogellenessége vagy felróhatósága hiányának bizonyításával mentesülhet a felelősség alól.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy jelen ügyben az alperes kártérítési felelőssége a felperes által hivatkozott alperesi magatartások egyike alapján sem állapítható meg. E tekintetben a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra kiemeli az alábbiakat.

A másodfokú eljárásban már nem volt vitatott, hogy az alperes birtoksértést követett el, ezért a jogvita elbírálása szempontjából nincs érdemi jelentősége annak a kérdésnek, hogy az alperes rendelkezett-e jogosultsággal a helyiség használatára vagy sem. Ugyanakkor - amint arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott - a birtokháborítás, mint a felperes által megjelölt jogellenes magatartás nincs okozati összefüggésben a felperesnek az abból eredő kárával, hogy az S-06 csatorna használatától való elzárása miatt nem tudott a szabadszállási önkormányzattal kötött műsorszolgáltatási szerződésben foglaltaknak eleget tenni. A felperes ugyanis nem a helyiség őt megillető használati joga alapján volt jogosult a csatorna használatára, hanem az alperessel 2003. január 1. napján kötött szerződés alapján, így a csatornahasználati jogosultságának a megszűnése e szerződés megszűnésének a következménye.

Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, miszerint a felek szerződéses jogviszonyának megszűnésére figyelemmel sem állapítható meg az alperes kártérítési felelőssége. A felek 2003. január 1. napján egy okiratba foglaltan ténylegesen két szerződést kötöttek: az 1-9 pontban rögzített megállapodás egy vállalkozási elemekkel vegyes megbízási szerződés, amely alapján a felperes vállalta az alperes tulajdonát képező kábeltelevíziós rendszer hálózati szerelvényeinek ellenőrzését, pótlását, javítását havi 240.000 Ft díjazás ellenében, míg a 10. pont lényegét tekintve egy műsorterjesztési szerződés, amely alapján az alperes mint műsorelosztó kötelezettséget vállalt arra, hogy a megbízási szerződés fennállásának időtartamára biztosítja a felperes mint műsorszolgáltató számára az S-06 csatorna ingyenes használatát a solti kábeltelevíziós rendszeren. Miután a felek közötti műsorterjesztési szerződés és ennek megfelelően a felperes S-06 csatorna használatára való jogosultsága a megbízási szerződés megszűnéséig állt fenn, az alperes

kártérítési felelősségének megállapíthatósága szempontjából meghatározó jelentőségű annak vizsgálata, hogy a megbízási szerződés miként szűnt meg, azt az alperes felmondta-e, illetve hogy a szerződés megszűnését eredményező alperesi magatartás jogellenesnek minősíthető-e.

A felmondás az 1959-es Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében a másik félhez címzett olyan egyoldalú jognyilatkozat, amely a szerződést ex nunc hatállyal, tehát a jövőre nézve szünteti meg, joghatásai - főszabály szerint - a közléssel beállnak.

Annyiban helytálló a felperes perbeli érvelése, miszerint a megbízási szerződés 2004. február 28-i szóbeli felmondása nem nyert igazolást. A 2005. április 18. napján kelt levél azonban kétséget kizáróan kifejezésre juttatja az alperesnek azt a szándékát, hogy a továbbiakban a jogviszonyt nem kívánja fenntartani, ezért nyilatkozata - az 1959-es Ptk. 207. §-a szerint értelmezve azt - a szerződés azonnali hatályú felmondásának minősül, azt a Kúria is ekként értékelte a hatályon kívül helyező végzésében. Megjegyzi az ítéletábra, a felperes e tekintetben tett előadása ellentmondásos, hiszen egyfelől vitatja, hogy a levél felmondásnak lenne tekinthető, ugyanakkor a keresete egyik jogalapjaként a felmondás jogellenességére hivatkozik.

A felperes az alperes felmondását tartalmazó levelet nem vitásan átvette 2005. április 22. napján, ezzel a felmondás a felperessel közölve lett, így az hatályosult, és ezzel a megbízási szerződés ezen a napon megszűnt. A szerződés megszűnésétől független a felek közötti - az 1959-es Ptk. 319. § (2) bekezdése alapján elvégzett - elszámolás időpontja, ezért a felmondás tényét és a szerződés megszűnésének időpontját nem érinti az, hogy az alperes a 2005. március és április hónapra a felperest megillető megbízási díj összegét csak jogerős bírósági ítéleten alapuló végrehajtási eljárás keretében egyenlítette ki.

A felmondás mint egyoldalú nyilatkozat az 1959-es Ptk. szerződésre vonatkozó szabályai szerint lehet érvénytelen (1959-es Ptk. 199. §), érvénytelenségi okot azonban a felperes nem jelölt meg, és ilyenre a peradatokból sem lehet következtetni. A felmondás jogellenes, ha a felet a felmondás joga sem a szerződés, sem pedig jogszabály alapján nem illeti meg, illetve ha a felmondásra nem a szerződés illetve a jogszabály rendelkezései alapján kerül sor. Mivel a perbeli szerződés a megszűnésére vonatkozó külön rendelkezést nem tartalmaz, azt kellett vizsgálni, az alperes élhetett-e felmondással az 1959-es Ptk. szabályai alapján. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperest mint megbízót az 1959-es Ptk. 483. § (1) bekezdése alapján megillette a szerződés azonnali hatályú felmondásának a joga, s miután a jogszabály nem ír elő olyan formai vagy egyéb feltételt, amelynek hiánya a felmondást jogellenessé tenné, az alperes - az őt a törvény alapján minden korlátozás nélkül megillető joga alapján - jogszerűen mondta fel a megbízási szerződést. A felmondás jogszerűségét nem érinti az 1959-es Ptk. 483. § (3) bekezdésének az a rendelkezése, miszerint ha a felmondás alapos ok nélkül történt, az okozott kárt meg kell téríteni. , A megbízó által alapos ok nélkül gyakorolt azonnali hatályú felmondás is jogszerű, az más kérdés, hogy annak következménye - ahogyan azt az elsőfokú bíróság a 3/2006. PJE határozatra hivatkozással helyesen megállapította -, a megbízó kártérítési felelőssége. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben azonban a megbízó alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondási jogát alapos okból gyakorolta, a felperesnek pedig azt kellett bizonyítani, hogy kára keletkezett, és az az azonnali hatályú felmondással áll okozati összefüggésben. Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher szabályainak téves alkalmazásával értékelte a felperes terhére, miszerint nem bizonyította, hogy a felmondás alapos ok nélkül történt. Ennek azonban a jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége. Egyrészt ugyanis a felperes a kárát nem bizonyította, az elsőfokú eljárásban csak állította, de semmivel sem igazolta, hogy havi 300 000 Ft díjazástól esett el, mivel a szabadszállási önkormányzattal kötött műsorszolgáltatási szerződést nem tudta teljesíteni, az erre vonatkozó szerződést is - amely önmagában nem elegendő a kár nagyságának az

igazolására - csupán a másodfokú tárgyaláson csatolta. Itt utal az ítélet tábla arra, az igény általános kártérítésként történő érvényesítése nem mentesíti a felperest a bizonyítási kötelezettség alól, az 1959-es Ptk. 359. § (1) bekezdésében szabályozott általános kártérítés megítélésére ugyanis csak akkor kerülhet sor, ha bizonyított, hogy a károsultnak a kára bekövetkezett, de a lefolytatott bizonyítás eredményeként annak mértéke pontosan nem állapítható meg (BH2016. 141, BH2011. 36).

Lényeges emellett, hogy az 1959-es Ptk. 483. §-a alapján csak olyan károk megtérítése követelhető, amelyek közvetlenül a megbízási szerződés megszűnésével okozati összefüggésben keletkeztek. Az okozati összefüggés fennállása szempontjából a bírói gyakorlat az ún. *conditio sine qua non* formulát (nélkülözhetetlen feltétel formulája) tekinti kiinduló pontnak, amely szerint oknak tekinthető az eredmény minden olyan előzménye, amely nélkül az eredmény nem következett volna be úgy és akkor, mint ahogyan és amikor bekövetkezett. Ennek a formulának az alkalmazása azonban az oksági folyamatot a végtelenbe vezeti vissza, így az önmagában a jogi okozatosság megállapítására nem alkalmas, a jogi felelősséget csak a releváns okok alapozhatják meg. Az oksági láncolatban relevánsnak, meghatározónak az az ok tekinthető, amely az események rendszerinti lefolyása mellett - az általános élettapasztalat szerint - alkalmas az eredmény létrehozására (BDT2016. 3577). Tény, hogy a felperes csatornahasználati jogosultsága a megbízási szerződéssel együtt szűnt meg, megjelölt kára azonban közvetlenül nem a megbízási szerződés, hanem az S-06 csatorna használati jogának a megszűnésével hozható összefüggésbe, így a felperes a szabadszállási önkormányzattal kötött műsorterjesztési szerződésének megghiúsulása miatti elmaradt jövedelemnek mint kárnak a megbízási szerződés felmondása nem releváns oka, következésképpen az alperes megbízási szerződés azonnali hatályú felmondása miatti kártérítési felelőssége nem terjedhet ki a felperes ingyenes műsorterjesztési szerződés megszűnése miatti jövedelemvesztésére mint kárra. A releváns oksági kapcsolat hiányát igazolja a fentiekben túl egyfelől az a körülmény is, hogy a felperes csak több mint egy hónappal a megbízási szerződés megszűnését követő - 2005. június 3. napjától kezdődő - időszakra érvényesített elmaradt jövedelemre alapítottan kárigényt, másrészt hogy az alperes a felperessel kötött műsorterjesztési szerződésben arra vállalt kötelezettséget, hogy a solti kábeltelevíziós rendszeren biztosítja helyi kábeltelevíziós csatorna üzemeltetését az S-06 csatorna használatával, a felperes kára viszont - saját előadása szerint - nem a solti, hanem a szabadszállási kábeltelevíziós rendszer használati lehetőségének elmaradásából ered.

A jogvitának a vállalkozási szerződésre vonatkozó szabályok szerinti elbírálása sem vezet eltérő eredményre. Az alperest ugyanis mint megrendelőt az 1959-es Ptk. 395. §-a alapján általános elállási jog illette meg, azaz a szerződéstől érdekmúlás bizonyítása nélkül bármikor elállhatott, azzal azonban, hogy köteles a vállalkozó kárát megtéríteni. Az e jogszabályhelyen alapuló kártérítési kötelezettség objektív - szemben a megbízást alapos ok nélkül azonnali hatállyal felmondó megbízóhoz képest, aki az általános szabályok szerint tartozik kártérítési felelősséggel -, azaz a kimentésnek nincs helye. A kártérítési felelősség további elemeinek vizsgálata körében azonban az általános szabályok érvényesülnek, és a már fentiekben kifejtettek szerint az okozati összefüggés hiányában e jogalapon sem kötelezhető az alperes a felperes kárának megtérítésére.

Végül utal e körben az ítélet tábla arra, a fentebb indokoltak szerint a felperes nem a megbízási, hanem a műsorterjesztési szerződés alapján volt jogosult az S-06 csatorna használatára. Miután az alperes e szerződés szerint ingyenesen biztosította a felperes számára a csatornahasználatot, a feleknek erre a megállapodására a haszonkölcsön szabályai megfelelően alkalmazhatók. Az 1959-es Ptk. 585 § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése lehetőséget biztosít a kölcsönadó számára a szerződés felmondására indokolás nélkül - formakényszer hiányában - akár ráutaló magatartással is.

Az alperes azzal, hogy 2005. április 18-ától nem biztosította a felperes számára a csatorna használatát, ráutaló magatartással a haszonkölcsön szerződést is felmondta. Kétségtelen, hogy nem biztosította a jogszabályban írt 15 napos felmondási időt, ezért az ennek elmulasztásával okozott kárért felmerülhet a kártérítési felelőssége. A felperes azonban ezzel összefüggésben kárigényt nem érvényesített, elmaradt hasznának megtérítését csak 2005. június 3. napjától kérte, így kára nem hozható összefüggésbe a felmondási idő hiányával.

Nincs jelentősége annak a felperesi előadásnak, hogy a **(H.)** Kft.-vel kötött megállapodás biztosította számára az S-06 csatorna használatát. Egyrészt ugyanis erre vonatkozóan csatornahasználati szerződést nem csatolt, csupán a 2002. november 12. napján kelt „szándéknyilatkozatot”, amely alapján a **(H.)** Kábel TV Kft. a solti kábeltelevíziós rendszer használatára biztosított lehetőséget, a felperes pedig nem ezzel, hanem a szabadszállási kábeltelevíziós rendszeren történő műsorszolgáltatással összefüggésben érvényesített igényt. Lényeges továbbá, hogy a kábeltelevíziós hálózatot a **(H.)** Kft. értékesítette, annak 2003. január 1. napján, a felperes számára csatornahasználatot is biztosító szerződés megkötésekor az alperes volt a tulajdonosa.

III.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, nem megalapozott az alperes szerződéskötési kötelezettségének elmulasztására alapított felperesi kárigény sem. E tekintetben az ítélet tábla a Gf.II.30.093/2013/6. számú határozatában elfoglalt álláspontját változatlanul fenntartja. Az ítélet tábla fenti végzésében kifejtette, hogy mind a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. tv. 118. § (3) bekezdése, mind pedig a műsorterjesztés és digitális átállás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. tv. 25. § (5) bekezdése szerint a műsorelosztó felperest szerződéskötési kötelezettség - az egyéb feltételek fennállása esetén is - a műsorszolgáltató alperes szerződéses ajánlata esetén terhelte volna, ilyen szerződési ajánlatot azonban a felperes a műsorelosztásra nézve nem tett. Nem tanúsított tehát jogellenes magatartást az alperes azzal, hogy nem biztosított csatornát a felperes által készített műsorok elosztására, így kártérítési felelőssége erre alapítottn sem állapítható meg.

IV.

Nem vitás tény, hogy az alperes a felperes által létesített antennaárbócot 2010. április 23. napjáig a hálózat értékesítésének időpontjáig használta. Eddig az időpontig a felperes ezzel kapcsolatos igénye a tényállásban írtak szerint jogerősen elbírálásra került.

A rendelkezésre álló peradatok alapján nem állapítható meg, hogy az alperes által a kábeltelevíziós hálózat átruházása tárgyában harmadik személlyel kötött jogügyletnek az antennaárbóc a tárgyat képezte-e, ennek azonban a jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége az alábbiakra tekintettel. A felperesnek az a hivatkozása, hogy az eljárás során mindvégig vitatta a hálózat eladásának jogszerűségét, illetve hogy az eladás „szabálytalan” volt, erre irányuló kereset hiányában nem értelmezhető. Miután pedig 2010. április 23-át követően nem az alperes használta az antennaárbócot, a felperes az ezzel kapcsolatos igényeit az 1959-es Ptk. 193-195. §-ában rögzített jogalap nélküli birtoklás szabályai szerint a jogalap nélküli birtokossal szemben érvényesítheti.

IV.

A felperes harmadlagos, az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését támadó fellebbezése érdemben nem vizsgálható. Az erre vonatkozó fellebbezési kérelmét ugyanis a felperes

csupán a másodfokú eljárásban - a Pp. 234. § (1) bekezdése szerinti 15 napos fellebbezési határidő elteltét követően -, azaz elkésetten terjesztette elő. Ezért csupán megjegyzi az ítéletábra, az elsőfokú bíróság által az alperes javára megállapított ügyvédi munkadíj nem eltúlzott, figyelemmel a magas perértékre, amely a felperes kártérítési igényének legnagyobb összegében, 79 483 806 Ft-ban határozható meg, (3.G.22.770/2014/4.), valamint az alperes javára a felülvizsgálati eljárásban megállapított 300 000 Ft költségre is.

V.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének - a keresetleszállításra tekintettel - fellebbezéssel nem érintett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet módosított keresete szerinti megváltoztatását kérte, amelyre figyelemmel a fellebbezési perérték 25 548 000 Ft, amit nem érint a kereset későbbiekben történt leszállítása.

Az eredménytelenül fellebbező felperest az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (4) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének a megfizetésére.

Fellebbezése sikertelenségére figyelemmel ugyancsak a felperes köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett felülvizsgálati és fellebbezési eljárási illetéket.

S z e g e d , 2019. február 27.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró

